

PETER SCHAAP

Het ZWAARD *van*
MECHDANY

ZILVERSPoor

BOEKEN VAN PETER SCHAAP BIJ ZILVERSPOOR:

FANTASY:

De zwarte troon

Het zwaard van Mehdany

YOUNG ADULT SF:

Mistwereld

Zwermtijd

ANDERE JEUGD- EN YOUNG ADULT BOEKEN:

Heksen in Hallumseput

Het slavenschip

© 2012 Peter Schaap

© 2015 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en typografie: Studio Zilverspoor

Illustratie omslag: Jos Weijmer/studio Zilverspoor

Eerder verschenen in 2012 bij Books of Fantasy

Eerste druk deze editie, maart 2015

ISBN 978 94 9076 796 9

NUR 334

www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

Voor V.B.

Elke gelijkenis met wat voor Bunyan
dan ook is meer dan toeval.

(For the diamond days)

Proloog

De hitte in Odans werkplaats was ondraaglijk. De beukende wind buiten liet de wieken boven de smidse zo snel ronddraaien, dat het geheel leek op een wiel aan een op hol geslagen wagen. De balgen onder het stevige dak pompten lucht als de strijdende windgoden zelf. Het vuur in de smidse ontsnapte aan elke controle, terwijl de storm woest wolkend over het eiland Mehdany raasde. De twee mannen die daarbinnen op leven en dood streden, ademden hijgend de steeds heter wordende lucht in, schijnbaar zonder het te merken.

Een van hen, Odan de smid, besefte dat zijn werkplaats reddeloos verloren was, maar hij gaf er niet langer om. Alleen het wapen was belangrijk, het smeedwerk waarvoor de demonen zeiden royaal te zullen betalen, maar waarmee hij zijn eigen plannen had. Hij voelde de vermoeidheid niet toen hij opnieuw met zijn smids-hamer uithaalde naar de elf Tazumann van de heilige Meiboom, zijn tegenstander, die, na eerst zijn vrouw te hebben verleid, nu probeerde zijn macht, zijn aanzien en zijn toekomst van hem af te nemen. Dit verachtelijk wezen eiste het tweesnijdende wapen op dat al afgekoeld had moeten zijn, maar dat nog steeds rood en in een vibrerend schijnsel midden in het vuur lag.

Overal hingen werktuigen en producten van smeedwerk: dolken en bijlen kon hij grijpen, sommige lagen al bebloed op de grond. Het rood van de smid, het groen van de elf. Maar nu, op dit moment van de strijd,

prefereerde Odan de hamer, waarmee hij dagelijks zijn werk deed.

De elf en de smid leken tot elkaar veroordeeld. De meeste luiken waren vergrendeld en er was maar één weg naar buiten. Ze loerden naar elkaar als uitgehongerde en gewonde wolven. Degene die als eerste de sprong naar de vrijheid zou wagen, stierf waarschijnlijk door een dolkstoot of een slag met de zware hamer in de rug. Tenzij hij snel genoeg was om een moment van zwakte van de ander te benutten.

Ondanks hun verschillen, de een gespierd en zwaar, de ander rank en soepel, leken ze op elkaar door de sporen van hun strijd. De haat in hun ogen, het vuil en het zweet, de bloedende schrammen en snijwonden op hun zo verschillende lichamen. De grotere kracht van de een werd bij de ander gecompenseerd door meer snelheid en lenigheid. De triomf van de een spiegelde zich omgekeerd in de angst van de ander. Maar het was geen triomf waarop winst volgde. Evenmin leidde de angst tot een vlucht of een onderwerping.

Odan liet de gladde steel los en griste een dolk van een haak aan de wand. Hij besepte het niet, maar hun ongebreidelde woede wekte de magische krachten van het nog steeds gloeiende zwaard tot leven. Krachten die zich vestigden in het door vileine geesten beroerde metaal. Ook nu vormden razernij, angst, na-ijver, valse hoop en wanhoop het zaad van demonen.

Terwijl de zwetende tegenstanders vochten om een definitief overwicht, werd het gesmede zwaard meer en meer voltooid zonder dat een sterfelijke hand het proces nog langer leidde.

Met één vreselijke schreeuw kwam het stalen voorwerp tot leven, terwijl het wapen van de ene strijder het hart van de ander trof. Het volgende moment vlogen de

molenwieken boven de smidse krakend uit elkaar. Het vuur onder de balgen werd getemperd. Binnen de tijd van een enkele hartslag glom het zwaard al in afkoelende as. Het blikkerde in en uit verschillende dimensies en lag toen stil. Maar onder het dak waren al nieuwe vuurhaarden met gretig om zich heen grijpende vlammen ontstaan.

Brandend hout van het plafond viel in brokken omhoog. Odan verloor de greep op zijn wapen; het was door de strijd glibberig geworden. Vol afgrijzen en ontzetting tastte hij naar zijn borst. Hij zag nauwelijks nog het bloed dat pompend over zijn vingers gutste. Het laatste wat tot hem doordrong, was de door rook omhulde schim van de overwinnaar, een schaduw achter het vuur, die achteruit week...

De elf besepte dat hij geen andere keus had dan nog even langer in het inferno te blijven. Magie zou hem hier binnen de brandende smidse niet helpen. De ongecontroleerde hitte leidde elke toverkracht regelrecht het zwaard in. Zelfs tijdens het gevecht had het hem niet geholpen. Hij rende naar het smidsvuur, waarbij hij de vallende brokstukken zo veel mogelijk ontweek. Door de uitputting werden de spieren van zijn gezicht tot een pijnlijke grimas vertrokken. Hij haalde gierend adem en rook vulde zijn longen.

Eindelijk kon hij een snelle greep naar het zwaard doen. Verbijsterd stelde hij vast dat het koud aanvoelde, totdat de pijn van de hitte tot hem doordrong. Maar niets was nu belangrijker dan weg zien te komen. Nu het contact tot stand was gebracht, kon hij eindelijk een nieuwe magie toevoegen aan het wapen, dat nog steeds ontvankelijk was, en hij omwond het met de koele wind van het oosten. Zo wist hij de ergste hitte tijdelijk af te

schermen. Hij had water nodig, veel water. Maar ook dat was een zaak voor later.

Hij sprintte terug naar de deuropening, waar de smid lag. Hij sprong over het lijk heen en keek geschrokken naar de op het tumult en de brand in de smidse afgekomen dorpelingen. Ze staarden naar hem en naar het dode lichaam, dat even later verdween in een vonkenregen, terwijl het hele bouwwerk instortte.

'Moordenaar!' gilde een vrouw.

Tazumann van de heilige Meiboom draaide zijn verwrongen gezicht in haar richting. Hij zei niets. Zijn lippen weigerden zijn geest te gehoorzamen. Op hetzelfde moment wist hij wat hem te doen stond. Geen uitleg - ze zouden hem ophangen of een pijl in zijn rug schieten vóór hij drie woorden over zijn stijve lippen kon krijgen.

De smid was geliefd, hij was immers een van hen geweest. En hij, de elf die onbedoeld een wig tussen Odan en Wickla had gedreven en met haar was getrouwd, had hem nu gedood. Hij wás een moordenaar, hoe je het ook bekeek. Nu pas drong het tot hem door dat hij de bebloede dolk nog altijd in zijn hand hield. Hij wierp het wapen weg en klemde beide vuisten krampachtig rond het gevest van het zwaard, dat ondanks zijn magie nog altijd ondraaglijk heet was. De macht van het wapen ging deze mensen te boven, deze mensen van Mehdany: het eiland dat helemaal aan de oostelijke rand van het keizerrijk lag, los van de feitelijke wereld van Myndala - het door de keizer beheerste continent. Dit volk, dat nog de oude god van de zee aanbad voor een goede visvangst, had er geen idee van bij wat voor machten het betrokken was geraakt.

Hij dankte zijn groene elfengoden dat hij het wapen in handen had gekregen. Hij was niet langer zijn eigen meester, ondanks de beloften die de demonenheer aan

de brenger van het zwaard had gedaan. Hij zou het koste wat kost bij zich houden. Hij zou proberen de macht te gebruiken die het hem schonk. Het was de garantie voor zijn toekomst, voor ieders toekomst. Het zwaard zou de levens van deze simpele mensen redden, ook al beseften zij het niet.

Heel even dacht hij met spijt aan Wickla met het rode haar, de menselijke vrouw die hij achterliet. Maar het ging nu eenmaal niet anders. Lot, de god die zijn godinnen en alle andere goden regeerde, had beslist. Hij klemde het lange wapen tegen zijn leren vest en rende weg. Hij hoorde hoe enkele dorpelingen hem achterna zaten.

Hij draaide zich om en toonde het machtige zwaard. Het lemmet ving heel even het licht van de zon, die in deze streken maar zelden tussen de grauwe wolken tevoorschijn kwam. Het was eerder de verblindende weerschijn op het staal dan het dreigende gebaar, waardoor de dorpelingen bleven stilstaan. Maar hoe dan ook, het gaf de elf de gelegenheid over de vlakte naar de duinen en het vochtige woud daarachter te vluchten. Daar verdween hij spoedig spoorloos. Met het geluid van de rollende donder gebruikte hij nog eenmaal de magie van zijn ras om zijn aftocht te dekken en de toekomst veilig te stellen...

Andrik had zijn moeder nooit eerder zien huilen, maar die hete, benauwde zomeravond, daags voor zijn achtste verjaardag, veroorzaakte haar droefheid in zijn beleving een onweer zoals hij nooit eerder had meegemaakt. De jongen vond haar in de kelder, zittend op de lemen vloer. Haar armen en haar rode uitwaaierende haar hingen rond Alann, het broertje dat hij vier jaar geleden in het late voorjaar had gekregen. De vreemde baby met de

tere, groenachtige huid van destijds was in een magere peuter met grote, ondoorgrondelijke ogen veranderd.

‘Wat is er, mama?’ vroeg de oudere jongen. Hij rende angstig de schemerige trap af naar de enige koele plek in huis en sloeg op zijn beurt zijn armen om Alann en zijn moeder heen.

Wickla’s gezicht was nat van de tranen en ze schokte hevig, totdat de eerste donderklappen door de muren en de vloer dreunden.

‘Je vader is dood,’ snikte ze zonder aarzeling. ‘Hij is dood en ik ben dom geweest, zo dom. Maar wat kon ik doen? Zeg me, lieverd, wat kon ik doen?’ Ze omhelsde haar beide kinderen. Andrik stond opeens verstijfd in haar armen, niet in staat nog een woord te zeggen.

Hij had nooit geloofd dat iemand onweer kon maken - zelfs de elfen met hun magie niet. Dat zijn vader er niet was, drong nauwelijks tot hem door. Hij zag Odan maar zelden. Moeder en vader leefden niet langer samen, en Odan sloot zich doorgaans op in de smidse. Op dit moment kostte het de jongen zelfs moeite zich zijn gezicht voor de geest te halen.

Zijn herinnering werd bepaald door het geluid van een hamer op staal, rondvliegende vonken in het donker van een deuropening en iemand die hem zei: ‘Luister, je vader is aan het werk. Hij heeft geen tijd voor je. Hij maakt een zwaard voor de prefect van West’, of ‘... voor de reiziger van overzee’. Of zelfs: ‘... voor de Heer van Boetales’.

‘Luister,’ zei moeder en ze snoof haar tranen op. ‘De elf heeft hem vermoord en het zwaard gestolen dat je vader heeft gesmeed. Vervloekt zij Alanns vader!’ Ze knuffelde zwijgend en huilend Andriks angstig zwijgende halfbroertje, dat blijkbaar niet werd meevervloekt. ‘Ik was bezeten,’ snikte ze. ‘Ik moet bezeten zijn geweest,

of niet soms?’

Langzaam en te midden van flitsend licht en schaduwen - en tussen rollende donderslagen door - vond ze haar kracht terug. Ze rechtte haar rug, veegde de tranen weg en sloeg haar vuurrode haren uit haar gezicht. ‘Bezeten, lieve Andrik. Maar ik laat het achter mij. Ik moet wel. Nu is hij bezeten. Er draaien schimmen om Tazumann heen, wezens van een andere wereld. Er is een machtige geest opgestaan uit de wolken boven zee, waar de zwarte schimmen vandaan komen. Hij wordt de demonenheer genoemd. Hij moet Alanns vader in zijn macht hebben gekregen. Ik zag de elf het bos in rennen. Hij komt niet meer terug. Hij schreeuwde grijnzend als een waanzinnige generaal na een gewonnen veldslag.’

Ze nam haar zoon bij de schouders en hield hem stevig vast, terwijl de donder knetterde, dreunde en knalde met kosmisch geweld. ‘Jij en ik zorgen nu voor Alann, Andrik. Wat zijn vader heeft gedaan, daaraan is dit jong niet schuldig. En ooit komt er een dag waarop de elf verantwoording zal moeten afleggen voor wat hij ons heeft afgenomen, en...’ Een donderslag die zo hevig was dat de wanden van de kelder stonden te schudden, liet alles wat ze verder had willen zeggen als rook in de wind vervliegen.

De tijd zelf draaide in een knoop. Deze plek en Andriks hele bestaan werden onbekende toestanden zonder einde, begin of eigen kern...

Toen de knoop zich ontwarde, was zijn leven veranderd en niet alleen het zijne. Waar de herinnering aan een dramatische gebeurtenis had gezeten was nu niets. Wat deed hij hier in de kelder? Hij keek verbluft naar zijn moeder. Ze hief verwonderd haar hoofd op en keek net als haar oudste zoon in verwarring om zich heen. Alleen

haar jongste sidderde van angst in haar armen. Ze nam beide kinderen bij de hand.

‘Wat doen we hier?’ vroeg ze. ‘We hebben de wijnkruiken toch al gekeerd? Alle voorraden voor de dag van de Heilige Wende zijn gebracht en geteld. We kunnen de Vrouwen van Lot op gepaste wijze eer brengen. Er is niets wat hen of de voorouders ongunstig kan stemmen. Dat is weleens anders geweest, jongen. In de tijd van mijn grootmoeders moeder had een onopgeloste moord de woede van de Lots veertiende vrouw gewekt en is het dorp door een vloedgolf verwoest.’ Met haar bovenarm veegde ze verstrooid de tranen van haar gezicht. Ze keek peinzend om zich heen. ‘Ik snap werkelijk niet wat ik hier in de kelder te zoeken had.’

‘Eh, een schuilplaats voor het onweer, denk ik,’ zei de oudste jongen.

‘Het is al voorbij.’ Ze leidde haar zonen naar boven en naar buiten. In de deuropening bleven ze even staan en keken naar de zwarte plek op de rotsen boven het strand. ‘De bliksem is in de oude smidse geslagen,’ zei ze.

‘Geeft niks, mama.’ Andrik keek naar haar omhoog. ‘Daar werkte toch niemand.’

Ze leidde hen terug naar binnen. ‘Ik dacht dat jij smid wilde worden?’

De jongen haalde zijn schouders op en zei: ‘Ik bouw wel een nieuwe smidse.’

De vrouw grinnikte. ‘Je bent er sterk genoeg voor. Vrouwenwende nadert, het grote feest van de veertien godinnen. Maar eerst je verjaardag, wat wil je als geschenk?’

‘Een hamer,’ antwoordde hij. ‘Van staal, niet van steen, die heb ik al.’

Deel 1

De twee broers

Hoofdstuk 1

Er voer een schip de beschutte baai binnen. Wolken schuim buitelden over elkaar heen als schapen op de vlucht voor een roofdier. Het vaartuig doorkliefde de grijze massa en de voortjagende zwarte vlagen daarboven, die in westelijke richting zweefden. Hieruit werden de demonen geboren die meer en meer een plaag vormden in sommige delen van het land. Niet in deze verre uithoek van het keizerrijk, niet op Mechdany, waar ze alleen aan land kwamen.

Hier, aan de kust van het grote eiland, bij het vissersdorp dat niet eens een echte naam droeg maar simpelweg Oost werd genoemd, bleven de geesten nooit hangen. Waar ze ook geboren werden - in de laaghangende wolken of in de mist - ze lieten zich meevoeren op de wind. De nevelige slierten waaruit ze bestonden, scheurden open op de puntige kust en de resten waaiden het eiland over, westwaarts naar het vasteland.

Het schip, een kleine tweemaster, voerde geen zeil. Toch maakte het aardig vaart. De vrouw die met één hand tegen de bezaansmast leunde was rijzig en slank. Haar lange, nog altijd vuurrode haar droeg ze in een losse staart. Deze viel tot ver over haar middel en werd nu rond haar rug en schouders geblazen als een glimmend rood schild. Haar gezicht was smal en aantrekkelijk, al zou het zonder een trek van bitterheid nog mooier zijn geweest. Vóór haar hurkte een van haar zoons: haar jongste. De andere, een krachtig gebouwde jongeling met warrig blond haar, wiens naam Andrik luidde,

stond op het strand een eind buiten het bereik van de rollende golven.

Hij zette zich schrap tegen de oosterstorm, een uitharende schapenvacht beschermend rond zijn schouder getrokken. Hij negeerde de grote vlokken donker schuim die langs zijn voeten en benen streken voor ze hun reis tot aan de voet van de klippen vervolgden en daar uiteenvielen. Zijn brede, sterke gezicht stond zowel bezorgd als opgelucht. Hij maakte een groetend gebaar dat door niemand aan boord werd beantwoord.

De tweede zoon bezat een veel tengerder postuur en droeg een geoliede leren mantel. Hij prevelde gebeden tot de god van de zee, wiens tempelbeheerder hij was.

De vrouw deed een stap naar voren. 'Alann?' De jonge, hurkende man schrok op uit zijn gebeden. Hij sprong soepel overeind, waarna hij zijn magere armen spreidde. Het schip minderde vaart totdat het in de ondiepte voor het strand bleef liggen, nog altijd rollend en onrustig, maar zonder dat het een anker nodig had. Voor wie er gevoelig voor was, zinderde de reukloze geur van magie in de lucht.

Andrik beheerste geen enkele vorm van magie - hij was er zelfs min of meer allergisch voor - en reageerde met een huivering van fysiek afgrijzen. Ondanks dat en het leeftijdsverschil van vier jaar keek hij enorm op tegen zijn jongere broer die met magie de golven bereed, zoals een ander een groot soort geit of ezel. Hij haatte de zee, vond zichzelf grof en onhandig en verborg een diepe verlegenheid doorgaans in afzondering en fysieke inspanning. Hij schudde de magische kou uit zijn gespierde lichaam, terwijl hij zich afvroeg waarom Alann het vaartuig niet op het strand had laten lopen zoals gewoonlijk, en wat er was gebeurd waardoor ze zo laat waren teruggekeerd.

Hij schreeuwde zijn vraag tegen de storm in en riep vervolgens: 'Ik heb mij vreselijk ongerust gemaakt. Ik kreeg visioenen van schipbreuk en dobberende lijken. En kan die magie wat minder? Ik krijg er de rillingen van.'

Zijn laatste vraag had alleen een flauwe glimlach op het spitse gezicht van Alann tot gevolg. Andriks halfbroer leek meer op een elf dan op een mens. In feite was hij beide, al was zijn bloed rood, niet groen - ondanks de vage elfse tint van zijn huid die vroeger nog sterker was geweest. Ook miste hij de puntige elfenoren als kenmerk.

'Kom aan boord,' riep de vrouw ernstig, zonder ook maar één vraag te beantwoorden.

'Wie? Ik?' Andrik keek verbijsterd en geschrokken om zich heen. Maar hij was alleen. Het dorp en zijn bewoners gingen verscholen in de jagende wolken, hoger op de landtong. De vissersboten lagen eenzaam, onbemand, met grote keien verzwaard aan de voet van de klippen. Alanns schip was het enige dat de afgelopen dagen was uitgevaren.

'We moeten praten, Andrik. De tempel is de enige plek waar de demonen wegblijven, daar kan niemand ons afluisteren,' riep Wickla haar oudste zoon toe.

'Onzin, moeder.' Andrik keek naar het schuim en de schimmen die er overheen gleden, zwarte vlagen die in kleverige luchtbellens gevangen zaten of zielloos over het zand scheerden. 'Het zijn hier nog losse flarden zonder bewustzijn. En wat moet een smid aan boord? Water en vuur verdragen elkaar niet. De zeegod en ik staan niet op goede voet met elkaar. Ik ga liever naar mijn eigen altaar van Lot, in de smidse.'

'Iedereen gaat liever naar zijn altaar van Lot, zoon. Ik zie hoe sommige van die flarden zich aaneensluiten.

Kijk ze om elkaar heen draaien. Dadelijk is er een rijp om te luisteren. We kunnen dat risico niet nemen. Ik geef je niet graag een ouderlijk bevel, maar deze keer moet het. Bij het bloed en de eer van de heilige vrouwen en je voorouders, Andrik. Kom aan boord.'

'Wat is er dan gebeurd?' Andrik draalde nog langs de waterlijn, maar besepte dat hij Wickla's bevel niet kon negeren. Er waren veel zaken onzeker in het leven op dit ruige en arme eiland. De vangst kon goed zijn of slecht. De eer van welke bloedlijn ook was een vaststaand gegeven, dat nog meer respect verdiende dan de goden zelf; die kwamen en verdwenen immers met de culturen van de overheersers die hen vereerden. Hier in Oost waren de rotsspleten gevuld met kleibeeldjes van de voorouders. Ongebakken, zodat ze, net als de doden zelf, met de nattigheid opgingen in het eiland. Eens in de veertien jaar - het getal van de vrouwen van Lot - werden ze opnieuw gekneet en in hun schuilplaatsen gezet. Dit gebeurde aan het eind van het jaar van Mavalesha, dat was gewijd aan Lots wraakzuchtige jongste echtgenote. En dat was zeker voor een eiland als Mechdany, dat totaal was overgeleverd aan de elementen, een feest van groot belang.

'Er is een soort gordijn in mijn geest opengegaan,' antwoordde Wickla.

Het volgende ogenblik schoot er een felle bliksem-schicht van de ene wolkenmassa naar de andere, gevolgd door een dreunende donderslag die de aarde zelf in beweging leek te brengen...

Andrik wankelde. Zijn geest werd gevuld met een stortvloed aan herinneringen. Hij greep naar zijn hoofd. De tijd verwrong en trok weer glad. Verbijsterd keek hij om zich heen. Niets was veranderd, maar van binnen was er weinig hetzelfde gebleven, alsof hij opeens van

identiteit was veranderd. Zelfs zijn voorouders vormden een andere lijn dan hij altijd had gemeend. Geschokt - en misschien wel op de vlucht voor het verleden dat het zijne niet langer was - rende hij de zee in, waadde verwoed door de golven en klom aan boord, ondanks de zinderende magie die door zijn broer rond het schip was gelegd.

'Goden, wat is er gebeurd?' stamelde hij geschokt en druipend op het voordek. Hij voelde zijn moeders armen om zich heen alsof hij nog een kind was dat getroost moest worden.

'Je herinnert je je vader,' antwoordde Wickla. 'En gefeliciteerd met je verjaardag. Tweeëntwintig jaar is al heel wat, zoon. Heb je de nieuwe tang in de smidse gevonden?'

Andrik knikte. Het bewegende oppervlak onder zijn voeten deed hem nu al duizelen en hij voelde zich slecht. Desondanks was de spanning in de blik van zijn moeder hem niet ontgaan.

Andrik klampte zich vast aan de reling die op een miselijkmakende manier op en neer deinde. Hij was zowel zijn innerlijke als zijn uiterlijke oriëntatie kwijt. Dat laatste door de bewegingen van het schip en de magie waaraan hij door Alanns stuurmanskunst werd blootgesteld, het eerste als gevolg van de donderslag die zijn verleden had bevrijd.

Veertien jaar lang was een belangrijk deel van zijn leven van hem weggehouden, zonder twijfel door een opzettelijke magische daad. Hij had al die jaren op het eiland in de overtuiging geleefd dat zijn moeder tweemaal een nacht met een vreemdeling in een zwangerschap had laten resulteren. Ze wist van die dingen, en ze gaf andere vrouwen in het dorp raad hoe bevruch-

ting te voorkomen. Wickla leefde niet als een kluisternon van de ijsgodin. Ze was een aantrekkelijke, zelfs mooie vrouw. En als herbergierster kwam ze gemakkelijk met reizigers in contact - reizigers uit de Noordelijke en Zuidelijke Archipel, het vasteland van Myndala zelf; ontmoetingen die hem en zijn halfbroer hadden voortgebracht.

Maar die ene donderslag over het kolkende water leverde het bewijs van een heel andere gang van zaken. Nu - na veertien jaar - was zijn geest bevrijd, was de waarheid als een woeste golf tevoorschijn gerold. Net als destijds leefden ze in het jaar van Mavalesha, dat bijna voorbij was.

‘Hoe kan het dat ik het al die tijd vergeten ben?’ vroeg hij al voor de tiende keer, boven het gebulder van de storm en de razende zee uit schreeuwend. Negen maal had ze gesnauwd, dat ze het niet wist. Nu zweeg ze. Hij keek opzij en zag de tranen over haar wangen rollen met evenveel haast als de golven onder de boeg doorgleden. Hij voelde haar arm rond zijn sterke schouders. Al was ze ook groot en rijzig, ze moest omhoog reiken. Hij voelde hoe ze steun nodig had, zijn steun. Alann had het te druk met andere zaken.

Toen hij een kind van acht was, had ze hem beschermd tegen de boze buitenwereld, geholpen door een onbegrijpelijk maar zalig vergeten. Nu steunde hij haar, ziek als hij was. Hij trok zijn moeder tegen zich aan terwijl hij haar zachtjes heen en weer wiegde.

Al snel maakte ze zich los. ‘Je wordt groot, jongen.’ Met een liefhebbende tik tegen zijn wang wendde ze zich af. Met samengeknepen ogen keek ze naar de horizon. Wat er uitzag als een duister monster in de grauwe schemering van de storm was een zwarte, stil hangende wolk boven een smal, maar langgerekt rotseiland:

de hoogste kam van een onderzeese vulkaankrater in de oceaan. Het mocht er dan ongastvrij uitzien, Andrik verlangde naar vaste grond onder zijn voeten, wat voor vaste grond dan ook. Hoewel...

‘Granichah ziet er niet uit,’ sprak Wickla op peinzende toon. ‘Het roept afkeer op als je het nadert, en nog meer als je tussen zijn ruïnes rondwaalt. Maar vergis je niet. Ooit bood het plaats aan een machtige sekte van priesters en magiërs, het volk van de Druscenen. Heb je hun stenen boven Oost gezien?’ Andrik knikte. ‘Men zegt dat hun god, dezelfde zeegod die wij hier aanbidden, machtiger bleek dan Lot en hen met hun vergaarde rijkdom van het eiland spoelde. Anderen beweren dat de rituelen van hun vrouwen de jaloezie van Mavalesha hadden opgeroepen, die vervolgens haar heilige wraak over hen had uitgestort. Hoe het ook zij, nog altijd vinden vissers hier soms gouden beelden of sieraden in hun netten.’

Andrik keek vragend om naar zijn broer.

‘Kijk niet naar mij,’ zei Alann schouderophalend. ‘Ik heb hier nooit iets anders dan zeewier bovengehaald.’

Andrik was ook zonder het verhaal van Wickla onder de indruk van de aanblik die het heilige Granichah bood. Het leek of het eiland niet van hun komst was gediend. Een enorme golf kwam plotseling bij stuurboord aangerold.

‘Hou je vast!’ schreeuwde Wickla. Het schip viel in het onverwachte golfdal. Andrik voelde hoe zijn maag in zijn keel schoot, maar wist tijdig de reling te grijpen. Alann opende zijn handpalmen naar het eiland en riep een reeks woorden in een onverstaanbaar elfs dialect. Andrik voelde een ongekende huivering en een diep respect voor zijn broer. De golf zakte in, gleed onder de kiel door. Het schip keerde terug naar de vertrouwde

positie.

Niemand sprak, zelfs Alann niet om zich te verontschuldigen voor wat misschien wel een moment van onoplettendheid was geweest. Andrik leegde zijn maag boven zee. Hij voelde zich hondsberoerd door de onverwachte manoeuvres. Zo beroerd dat hij zich een eerder advies van zijn broer herinnerde. Hij dwong zichzelf een vast punt in het oog te houden: een piek van het eiland, en stelde zich een loodrechte lijn naar de denkbeeldige horizon voor. Hij liep wankelend naar de bezaansmast, waar hij wijdbeens voor ging staan. Hij volgde de stand van de lijn met zijn lichaam, ongeacht de bewegingen van het dek. Dit bracht rust in zijn lichaam en in zijn geest. Duizelingen en misselijkheid zakten naar een draaglijk niveau.

De zee in de omgeving van Granichah was even zwart als de rotsen zelf. De wateren hier moesten waarlijk onder controle van de naamloze zee-god staan. De zwarte vlagen, die niets anders waren dan de larven van demonen, bleven hier onder de dichte, laaghangende wolken goeddeels vandaan, al dreven er verderop boven de noordelijke en zuidelijke wateren schuimende wolken van het goede naar het westen, glijdend uit de wolken op de straffe wind. Maar de betrekkelijk demonloosheid maakte Granichah allermint tot een leefbaar oord. De toppen van het rotseiland verdwenen in de gitzwarte onweerswolken waaruit het hagelde. Er heerste een onvoorstelbaar kabaal dat weerkaatste tegen massieve rotswanden, in natuurlijke en onnatuurlijke kloven en putten die lange, ratelende echo's veroorzaakten.

Wickla, die zelf al een geoliede mantel van leer droeg, reikte haar oudste zoon er ook een uit de kist bij de achtersteven. Andrik sloeg het kledingstuk om zich heen - over zijn oude jas van schapenvacht - en knoopte de

koorden dicht. Nadat het schip door Alann langs een vooruitgeschoven rots was gelegd, sprong hun moeder op de ruige kade. Andrik volgde; een bombardement van hagel werd zijn deel. Hij gleed uit en viel bijna in het water. Het hele rotsoppervlak lag bezaaid met ronde, beweeglijke ijskorrels waarop zijn voeten wegschoten.

Hij klemde zich in zijn val aan een scherpe rand vast. Zodra hij even kon nahijgen, zag hij dat het een deel van een regelmatige reeks ornamenten moest zijn. Dit was geen gewone rots, maar een kunstig uitgehakte, gebogen muur. Hij krabbelde overeind en keek om naar zijn halfbroer. Alann zag er volkomen uitgeput uit, maar was desondanks bezig - in zijn eentje - het schip vast te leggen aan een paar door water, hagel en wind onherkenbaar geworden beelden.

Hij bewonderde hem nog meer, nu hij deze plek in ogenschouw nam, want hij begreep nu pas wat het betekende om wekelijks de tocht naar dit vreselijke eiland te ondernemen. Er was veel moed voor nodig, want magie was niet onuitputtelijk. Ooit kon een tocht onder nog slechtere omstandigheden Alanns vermogens te boven gaan. Nu al was Alann na elke vaart op zee, na elke visronde, na ieder bezoek aan de tempel, zo zwak dat hij nauwelijks op zijn dunne benen kon staan.

Andrik had hem vandaag voor het eerst echt aan het werk gezien. Hij vroeg zich af waarom zijn tengere halfbroer nooit de zeilkunst, waardoor de andere vissers meestal redelijk ontspannen van zee terugkeerden, machtig had willen worden. Hij veronderstelde dat het weleens een vorm van onthouding kon zijn, die voortvloeide uit zijn priesterschap; al wilde Alann er nooit over praten.

'Kom, ik help je.' Hij draaide zich om, maar Alann

weerde hem af, zijn gezicht vertrokken, afgebeeld bijna.

‘Laat maar,’ zuchtte zijn vroegwijze broer. ‘Ik weet wat ik doe. Er zijn regels hier. Help jij moeder maar.’

Maar Wickla had geen hulp nodig. Met haar oliemantel over het hoofd klauterde ze over de resten van stenen muren naar boven, een steile kloof in. Al snel verdween ze in de vlagen van een nieuwe hagelbui. Andrik kon niet achterblijven en volgde haar op die schijnbaar zinloze tocht naar het hart van het noodweer. Hij moest zich werkelijk haasten om haar niet kwijt te raken in het dichte gordijn van vallend ijs.

Op een zeker moment zag hij zijn moeder niet meer. Bijna radeloos keek Andrik rond vanonder de rand van zijn kap. Waar was ze gebleven? Waar kon ze naartoe zijn gegaan? De kloof was smal, en de enige weg leidde steil omhoog en dieper de wolken in. Maar tussen twee vlagen wind en hagel door werd het zicht iets beter. Ze was nog altijd onvindbaar. Zo snel kon ze toch niet zijn geklommen? Talloze richels, resten van ronde muren en fundamenten stonden her en der op de ooit dichtbevolkte helling. Geen rand was echter hoog genoeg om moeder te kunnen verbergen.

Een nieuwe bui hield hem neer. In het luide gedruis meende hij zijn naam in vreemde, vervormde echo's te horen. Was het de god die hem riep? Maar toen hij omkeek, zag hij niet ver onder zich zijn broer die hem wenkte. Nu pas ontdekte hij het gat dat achter een geïmproviseerd schutsmuurtje van losse stenen lag verborgen.

Hij klauterde omlaag. Alann greep hem bij zijn schouder en schreeuwde boven het kabaal van de storm uit in zijn oor: ‘Ben je gek geworden? Daarboven ligt een poort naar de godenwereld. Stervelingen worden als straf voor hun overmoed naar de diepste hel weg-

geblazen!

Andrik zweeg en daalde af in het gat dat ooit een natuurlijke kloof was geweest, maar waarin een langwerpige en verscholen gewelf boven een gemetselde trap was uitgehakt. In de diepte scheen een flakkerend licht. Hij zag nog net de gloed van zijn moeders haar, voordat ze beneden met een brandende fakkel om een bocht verdween. Alann wees hem op een korf met nog meer fakkels en een mandje met vuurstenen. Daarnaast stond een kruik met een stop erop, waarin een stinkend goedje zat dat licht ontvlambaar bleek, en waarin ze elk een toorts konden dopen.

‘Is dit de tempel van Woesej?’ vroeg Andrik.

‘Stil!’ maande zijn broer hem. ‘Noem de goden nooit bij hun naam, behalve Lot, omdat die het leven van de mensen is. Zijn vrouwen vallen buiten die regel, die zijn immers ooit menselijk geweest. Sommigen zelfs meer dan eens.’

‘Het is geen naam.’ Andrik haalde zijn schouders op. ‘Zo noemen de landkinderen de zee als zij woest is.’

‘Ook dat niet, broer, niet hier. Kom mee en zwijg verder.’ Even later daalde hij voor hem de trap af.

Al snel werd er een klokkend geluid hoorbaar. Een ondergronds meer stond met de zee in verbinding en bewoog in wilde golven en draaikolken. Een smal, gemetseld schiereiland boven een stuk natuurlijke rots liep tot bijna het midden van het meer. Een altaar van glanzend zwart obsidiaan stond daar, waarop krassen van vroegere offeranden zichtbaar waren. De sporen liepen recht en parallel. Ze bevonden zich uitsluitend aan één kant van het oppervlak; een teken dat er hier eeuwenlang messen waren gebruikt om in iets te snijden. Offerdieren? Of iets van een meer sinistere aard misschien?

Moeder stond al opzij van het altaar. Haar borst rees en daalde terwijl ze stond uit te hijgen. Ze bezag de nadering van haar zonen met sombere ernst. Heel even maakte ze een gebaar naar Andrik, die vervolgens de kap van zijn oliemantel liet zakken. Hij liep naar de tegenoverliggende kant van het plateau. Blijkbaar was er een soort evenwicht vereist bij het komende ritueel, waarvoor Alann zich nu in knielende houding gereed maakte. Een enkele hagelkorrel viel met een scherpe tik uit een plooi van zijn jas op de grond en rolde vervolgens over het plateau het water in. Het leidde het drietal even af.

Meteen daarop werd het stil. Het geluid van het water zakte naar de achtergrond terwijl Alann geconcentreerd naar het altaar staarde, zijn armen met de handpalmen naar boven gedraaid.

Andrik voelde weer de aanwezigheid van magie. Deze keer verdroeg hij de huiveringen met oprechte overgave. Dit was Alanns wereld, zijn broers talent. Hij hield van Alann alsof ze tweelingen waren. Al verschilden ze als fruit en vlees, ze hoorden bij elkaar als... tja, als een complete maaltijd. Het beeld van een gedekte tafel verdween abrupt, toen hij zag wat Alann aan het doen was.

Er vielen druppels bloed op het gladde oppervlak van het vulkanische glas. Andrik staarde geschokt naar Alanns linkerhand en naar het mes dat hij in zijn rechter hield. Maar nog meer schrok hij toen moeder naar voren kwam, het mes overnam en boven het altaar een snee in haar handpalm maakte, naast een andere die hij nog niet eerder had opgemerkt. Dus dat was de reden waarom ze zo lang waren weggebleven, ze waren hier vandaag al geweest. Toen draaiden Wickla en Alann zich naar hem om.

Andrik aarzelde niet. De ervaringen op zee waren tot dusver schokkend geweest. Zijn talent behelsde vaste stoffen: metalen en hun relatie met vuur. De krachten van water en ijs vormden voor hem een ware verschrikking. Maar hij was niet laf of dom. Hij begreep wat er van hem werd verwacht. Terwijl hij naar voren stapte herkende hij de dolk aan het smidsteken bij de handgreep: een aanstormend wild zwijn, het meestermerk van zijn vermoorde vader.

Hij spaarde zijn vragen voor later en bracht zijn offer.

Zodra hij gereed was, trokken moeder en Alann hem achteruit in de richting van de trap en ze renden naar boven tot aan de bocht. Geen moment te vroeg. Het werd benauwd. De lucht werd dun. Het water begon steeds heftiger te kolken met golven die slag na slag hoger werden. De lucht tintelde niet, maar liet Andriks slapen kloppen. Opeens balden nog heviger krachten zich in het meer samen. Een grote hoeveelheid water perste zich door de onderzeese toegangen naar binnen, luid spattend golfde de massa van twee kanten tegen de flanken van het altaar als armen van water met schuimende vingers die werden geheven.

Wickla trok haar beide zoons dieper en hoger de gang in. Er kwam een tweede golf, zwakker dan de eerste. Daarna een derde die het altaar alleen maar aftastte. Al snel was de weg omlaag weer veilig. Alann keerde als eerste terug naar het meer, de andere twee volgden.

Het altaar was schoongespoeld, maar het water leek iets met het obsidiaan te hebben gedaan. Het was even zwart als tevoren, zag Andrik, maar het leek iets meer doorschijnend, Andrik zag een bodemloze diepte, een suggestie van onmogelijke afmetingen in het beperkte blok.

'De offers zijn aanvaard,' zei Alann. Zijn woorden

verbraken de illusie, al was het beslist meer geweest dan dat, wat ook bleek uit zijn volgende opmerking: 'De Naamloze heeft een glimp van zijn aandacht op ons gericht.'

Hij draaide zich om naar zijn moeder. 'We zijn nu alleen en kunnen vrijuit praten.' Hij ging op het altaar zitten, op een vrij oneerbiedige wijze, naar het Andrik toescheen. Alanns ranke elfenbenen bungelden boven de grond van het plateau.

Andrik keek naar Wickla. Zijn moeder stond met haar armen gevouwen en keek uit over het gekalmeerde water. 'Nou?' vroeg hij. 'Ik begrijp niet waarom we storm, woeste golven, hagelbuien en goddelijke aandacht moesten trotseren om hier te komen.'

Moeder wendde zich om. 'Waarom ben je dan meegegaan?'

'Nou...' Andrik aarzelde om moeder aan haar eigen woorden te herinneren. Maar Wickla gaf zelf een antwoord

'Omdat je geheugen is geopend, nietwaar? Je hebt het mij onderweg vele keren laten weten. Vertel me wat jij je herinnert, Andrik.'

'Een donderslag, dat herinner ik me, en... mijn vader, verkoold in de resten van de smidse. De moordenaar...' Hij keek omlaag naar zijn broer.

'Degene die hem doodde was Alanns vader,' zei Wickla kalm.

Alann keek op naar Andrik en glimlachte vermoeid. 'Ik heb het altijd al geweten. De spreuk heeft mij nooit geraakt. Je kunt er rustig over praten.'

'Was het een spreuk?'

'Dat was het. En een hele machtige, al zou het in feite niet moeilijker zijn geweest er nog zesenvijftig jaar of meer aan vast te knopen. Hij - de moordenaar - heeft een

barrière in jullie geesten geplaatst. Ik ben echter van zijn bloed. Daar moet hij zich bewust van zijn geweest. Maar ook dat de spreuk niet zou standhouden.'

'Het was een donderslag,' zei Andrik peinzend. 'Het vergeten begon met een donderslag en het herinneren kwam op dezelfde manier.'

Wickla knikte bevestigend. 'Maar dat is niet alles. Vergeten en herinneren kwamen niet toevallig, niet zomaar met veertien jaar tussenpoos, zoals je broer daar-net zei. Dat betekent een vooropgezet plan. De jaren van Lots vrouwen zijn een complete slag gedraaid. De godin Mavalesha zal ons haar goedkeuring schenken, of haar afkeer. Voor ons kan dit leven betekenen, of dood. De moordenaar verwacht iets van ons, waarmee we haar jaar moeten afronden. Hij rekent erop dat wij zullen reageren en wij zullen geen andere keus hebben. Vertel me eens, Andrik, wat weet je van de keizer?'

'De keizer? Waarom vraag je dat?' Hij zag hoe ont-daan en tegelijkertijd hoe fel Wickla was. Eens had hij haar tekeer zien gaan tegen een dronken vreemdeling, die haar ongevraagd had geprobeerd te betasten. Maar ondanks het feit dat ze nu onbeweeglijk aan de waterkant stond, was haar vuur van destijds maar een vlammetje vergeleken bij haar huidige woede. Ze was bijna verblindend in haar kwaadheid en ze zag lijkkleek.

'Geef antwoord, Andrik,' zei ze scherp.

'Ik weet het niet.' Hij ontweek haar felle blik. 'De keizer en zijn demonen zijn ver weg. Op het eiland hoor ik zelden iemand over hem spreken. Politiek wordt gemeden en over de demonenheer wordt alleen gefluisterd. Dat weet je. Wat wil je horen?'

'Zijn naam bijvoorbeeld,' antwoordde ze.

Andrik haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet, de een of andere onuitsprekelijke elfennaam, geloof ik.'

Het is een elf, dat is het enige wat ik zeker weet. Maar nogmaals...'

'Het is altijd een elf die het Myndalaanse keizerrijk leidt. Dat klopt. En er wordt trouwens wel degelijk over hem gesproken, vooral door vreemdelingen en later in de nacht tijdens dronkenschap, als mensen alle voorzichtigheid laten varen. Ik heb zelden geluisterd. Tot vandaag had de naam van de keizer geen betekenis voor mij. Dat is nu veranderd, aangezien hij officieel Zumann dan hamitikur, Zoon van de heilige Meiboom van de Witte Kusten, heet. Zelfs dat laatste wekte veertien jaar lang bij geen eilander enige argwaan, bij mij trouwens ook niet.'

'Witte Kusten? Maar dat is ons Oost.'

'Heb je wel goed geluisterd?'

'Geluisterd...?' Opeens, wroetend in zijn teruggekeerde geheugen werd het hem duidelijk. 'Als je het lidwoord van de Archipel voor de verkorte naam zet, wordt het ta Zumann,' stamelde hij. 'Tazumann. De keizer draagt dezelfde naam als de moordenaar van mijn vader.'

'De keizer heeft destijds een naam van hier aangenomen, een elfennaam die hem bond. Hij is de moordenaar van je vader, zoon. Ik weet het net zo zeker als ik weet dat jullie mijn kinderen zijn. Loten aan de voor eeuwig staande boom van twee families en hun eer. Maar hij is meer dan de eerbreker van ons verleden. Hij is degene die je vaders zwaard heeft gestolen, het zwaard waarvoor de opdracht uit de hoofdstad kwam. En hij is het die het rijk aan de demonen heeft verraden door een concordaat te sluiten met onze ergste vijand: de demonenheer zelf.'

Het begon Andrik te duizelen. Zijn zo lang onderdrukte herinneringen aan die ene dag - de dag waarop

de oude smidse tot de grond toe afbrandde - tolden in zijn hoofd rond. De wereld van de volwassenen van die tijd was nieuw voor hem en er opende zich een soort onzichtbare afgrond, zodra hij de blik in zijn moeders ogen begreep.

‘Hij heeft jou verraden,’ sprak hij voorzichtig.

Ze knikte. ‘Dat ook. Ja, dat moet ik toegeven. Ik vertegenwoordig dit jaar de ziel van Mavalesha in dit gezin. Maar hoewel mijn eigen eer raakt aan die van de familie en duizenden jaren van voorouders, is dat het belangrijkste niet. Er is vooral het raadsel.’

‘Welk raadsel?’

‘Het raadsel van de tweede donderslag. De elf heeft destijds een magische spreuk over ons gelegd. Als hij dit had gedaan om ongezien weg te komen zou een kortdurende begoocheling voldoende zijn geweest. Alann heeft het mij uitgelegd. Vertel het hem, Alann.’

‘De duur over een langere periode is niet het grootste magische probleem,’ zei Andriks broer. ‘Het is kort of het is lang. Zelfs kort of blijvend. Kort zou genoeg zijn geweest. Een paar uur. Eén explosie van magie, één dag, hooguit twee dagen durend. Meer had hij absoluut niet nodig om veilig van Mehdany af te komen en het vasteland te bereiken, in ieder geval ver genoeg van Oost om te kunnen vluchten. Maar in plaats daarvan koos hij een spreuk die veertien jaar aanhield: de heilige cyclus - wat een ander soort magie is. Waarom niet permanent? Nauwelijks méér moeite, geen haan had er ooit naar gekraaid.’

Andrik keek verbaasd van Alann naar Wickla. Ze hadden dit onderwerp duidelijk al grondig met elkaar doorgesproken. ‘Wil je van mij een antwoord? Wat weet ik van magie? Ik werk met mijn handen. Misschien was het wel een eeuwige spreuk die een beetje mislukte,

waardoor die nu na veertien jaar is uitgewerkt. Vergeet niet dat het een dag of twee scheelt, en trouwens, het getal veertien heeft wel meer betekenissen. Tweemaal het getal zeven bijvoorbeeld. Zeven is het aantal jaren dat Lot alleen bleef, nadat zijn tweelingzuster Lok hem verliet om op te gaan in de aarde, die ons aller zielsmoeder en ons zielsnest is.'

'Dit gaat niet om de grond waarop wij leven, Andrik,' zei Wickla. 'Dit is moord. En die twee dagen doen er niet toe. De magie is altijd in beweging. De ene daad beïnvloedt de andere. Alann vertelde dat hij mij door de jaren heen dikwijls probeerde duidelijk te maken hoe onvolledig mijn herinneringen waren. En ik weet dat hij er meer dan eens ook met jou over begonnen is, alleen drong het door de kracht van de spreuk nooit tot ons door. We luisterden niet, hadden steeds iets anders aan ons hoofd. Alann heeft mijn herinneringen een paar uur vroeger kunnen wekken, toen we hier vandaag eerder waren. De zeegod was hem zeker behulpzaam en de spreuk was toen blijkbaar al verzwakt.'

Andrik wendde zich tot zijn broer. 'Waarom niet gewacht, die laatste paar uur? Of waarom niet ons allebei bevrijd?'

'Jij was niet aan boord,' antwoordde Alann. 'Zonder fysieke aanraking was het niet mogelijk. Ik heb het zo vaak geprobeerd, zonder succes. Deze keer lukte het wel. Is het echt belangrijk?'

'Nee, je hebt gelijk, broertje. Ik draaf door.'

Moeder legde een hand op Andriks arm. 'Je mist het belangrijkste feit,' zei ze. 'Alann draagt het besef van zijn vaders daad al bij zich sinds het gebeurde. Dus het is niet aan jou om kritiek op zijn keuze te leveren.'

'Dat doe ik ook niet. Ik wil het alleen begrijpen. Het is zo'n schok.'

Alann maakte een gebaar om aan te geven dat het er niet toe deed. 'Ik wist al die jaren dat jullie onder invloed stonden van een magische kracht, Andrik. En ook hoe lang het zou duren en waarom het ging. Het opheffen van de spreuk ging jarenlang mijn krachten te boven. Ik kon alleen proberen er van tijd tot tijd met jullie over te praten, in de hoop dat er ooit een reactie zou komen, dat het de spreuk zou afzwakken. Maar dat gebeurde nooit. Telkens leek het alsof ik met een vuist tegen een rotsmuur bonkte. Jullie hoorden mij gewoonweg niet. De laatste dagen bleek moeder gevoeliger voor kleine stukjes informatie.'

Hij stond op en begon over het platform heen en weer te lopen, de handen gevouwen op zijn rug. 'Toen dit alles begon, was ik nog te jong om de feiten te kennen en zeker om ze te begrijpen. Maar ik kreeg tijd genoeg om erachter te komen, waarom mijn vader deed wat hij deed. De conclusies heb ik eerder vandaag al met moeder besproken. Ik heb haar vandaag ruim voor de donderslag uit de invloed van de spreuk kunnen halen. Besef wel dat Wickla degene is, die de eer van de voorouders en de vrouwen van Lot het meest vertegenwoordigt. Zij staat het dichtst bij hen. Wij zijn de volgende generatie, ik vind dat de rest in moeders hand ligt.'

'Wat wil je van ons, moeder?' Andrik keek naar Wickla. 'Er zit een knoop in je gedachten die groeit en groeit. Ik zie het aan je. Bij de Naamloze in wiens tempel wij staan, moeder, hak die knoop door. Zeg ons wat je op je hart hebt.'

'Dat zal ik doen.' Ze slaakte een zucht, waarbij ze haar armen langs haar lichaam liet vallen. 'Ik zal je zeggen wat Alann en ik denken dat er aan de hand is en wat de gevolgen daarvan voor ons zijn. En ik wil een vraag aan Lot voorleggen, zoals mijn plicht is. Denk erom, jul-

lie hebben er zelf om gevraagd.'

Die opmerking was wat Andrik betrof in ieder geval twijfelachtig. Maar... 'Ga door,' drong hij aan.

'Goed. Ik denk dat de elf... de keizer, ons met zijn spreuk een boodschap heeft overgebracht. Ik denk dat hij verteerd wordt door schuldgevoel. In het begin was zijn keus misschien onopzettelijk, maar omdat hij er niets aan heeft veranderd - wat voor hem toch veiliger zou zijn geweest - blijkt dat hij zich er zeer bewust van is, en dat er een doel achter zit. In feite daagt hij ons uit nu te reageren, nog in het jaar van de laatste vrouwe. Zijn loyaliteit zal zonder twijfel bij de demonenheer liggen, met wie hij zich heeft verbonden. Dat feit veroorzaakt dat we ons over de keuze die we moeten maken niet schuldig hoeven te voelen. Mavalesha zal onze daden wegen, voordat de kring van veertien zijn volgende slag maakt en dat is al heel gauw: tien dagen vanaf nu. Zoals jullie weten is ze veeleisend en ze zal geen falen accepteren. Haar eer, die van de familie en de eeuwige voorouders moet worden gewroken. Alanns vader daagt ons uit om precies dat te doen.'

Ze wachtte niet tot de schok van wat ze zei bij haar oudste een reactie teweegbracht, maar vervolgde: 'Waarschijnlijk veronderstelde Tazumann destijds dat een complete jaarcyclus van Lots vrouwen genoeg zou zijn, om zich afdoende te verschansen. Hij vreest ons dus meer dan anderen. En ik begrijp waarom. Hij kent onze familie-eer slecht. Afgezien van zijn verraad aan ons allemaal is er een eilander vermoord. Alle families zijn door het eeuwige, onveranderlijke verleden met elkaar verbonden. Het is dus ook hun eer waar het om gaat. En die moet gewroken worden. Daarbij leven we nog altijd in het laatste cyclusjaar. Mavalesha's oordeel wordt door heilige beroeringen ingegeven - heftige be-

roeringen, zoals jullie weten, gezien haar karakter. Een zaak als deze kan haar humeur gemakkelijk doen omslaan naar rampspoed. Het is te veel om te vergeven, en er is maar weinig tijd om een strategie te bedenken. Jullie zullen snel op weg moeten naar het vasteland voor een reis naar de hoofdstad. Misschien morgen al. Vergeet niet, Andrik, op de dag van de Vrouwenwende moet alles achter de rug zijn. Erg machtig ben ik niet, maar ik heb twee sterke, vindingrijke eilandzonen. De keizer heeft ons uitgedaagd en ik vind dat we de uitdaging moeten aannemen. Onze eer verplicht ons.'

De stilte die op haar woorden volgde, werd door niets anders verbroken dan door het geluid van het wild klotsende water. Blijkbaar ging het er buiten nog hevig aan toe. Maar dat was niets vergeleken bij de storm die in Andriks innerlijk tekeerging. Het was een storm van woede, verbijstering en angst. Geen van die woelingen bracht een woord over zijn lippen, moeder had met doodelijke ernst gesproken, maar wat ze van hem en Alann verwachtte, was niets meer of minder dan keizermoord. De eer van het eiland en van de wispelturige goddelijke Vrouwe lieten inderdaad geen andere mogelijkheid open. Hij zag de gebaren die Wickla maakte en hoorde het rinkelende geluid op de altaarsteen, de gefluisterde woorden.

Hij besepte nauwelijks dat hij zijn hoofd in overgave boog, totdat hij moeders hand in een zegenend gebaar op zijn kruin voelde. Ze had Lot een vraag gesteld en een munt geworpen voor de godheid, die de meerdere was van alle goden, en dus ook van de hier aanbeden zeegod. Er was een besluit gevallen.